

skatterna

Jag är socialdemokrat – demokratisk socialist alltså – och gillar följaktligen hårt totalt skattetryck och höga marginalsatser.

Min partivän Kjell-Olof Feldt har framställt skillnaden mellan högerens – eller moderaternas, som det numera heter – skattesänkingsförslag och socialdemokraternas krav på höjda skatter som skillnaden mellan egoism och solidaritet. Det är en utmärkt beskrivning av verkligheten. Ju högre skatter desto mera solidariskt samhälle och vice versa. I och med att Sverige har världens hårdaste skattetryck är det bevisligen också världens mest solidariska land – skulle någon kräva ytterligare bekräftelse kan han fråga Kuba eller Vietnam.

Jag vill dock med skärpa poängtera att jag är kritisk mot mitt partis agerande i valrörelsen på några väsentliga punkter. Visserligen föreslog vi att den sk promsen skulle införas. Felet var bara att vi inte framställde den som en riktig skattehöjning. Även i ett annat avseende föll vi undan för högerkrafterna. Vi hävdade nämligen att vi med hjälp av promspengarna skulle sänka kommunalskatten med tio procent. Vad är det för trams? Med ett sådant krav erkänner ju partiet i praktiken att den kommunala utdebiteringen är för hög. Den sortens ideologiska slapphet var den stora boven i valdramat, och det var den som ledde till att vi inte kunde återta regeringsmakten.

Det finns förstockade bakåtsträvarer som påstår att rejäla marginalsatser skulle minska arbetsviljan. Vilket nonsens! Sanningen är självfallet exakt den motsatta. Om exempelvis ett extraknäck endast ger den enskilde 25 kr över på varje hundralapp, har han

fördenskull ingen anledning att säga nej till arbetsinsatsen. Han åtar sig i stället dubbelt så mycket jobb för att kunna skaffa sig de pengar han är ute efter. Det betyder att när marginalskatten uppgår till 100 procent kommer folk att arbeta som besatta, och detta blir till fromma för landet. Då går ju hela frukten av den enskildes insatser till det allmänna – stat och kommun. Först då kan man vara fullkomligt säker på att pengarna används på ett förnuftigt sätt och inte till privat konsumtion av allsköns onyttigheter.

Det är också beklagligt att partiet inte tillräckligt slagkraftigt åskådliggjort hur intimt den nu påbörjade avtalsrörelsen hänger ihop med skattepolitiken. Från LO-håll sägs visserligen att det blir svårare förhandlingar med arbetsgivarna på grund av det uteblivna regeringsskiftet, och det är ju sant. Nu blir inte skatterna lika höga som vi vill ha dem. Alltså blir det mer reellt utrymme för arbetsmarknadens parter att göra upp om, och det komplicerar givetvis det hela.

Först när marginalskatterna blir 100 procent kan avtalsförhandlingarna bli riktigt meningsfulla. Då spelar det ingen roll hur

mycket eller hur litet det blir i lönepåslag. Det blir dessbättre ingen köpkraftsökning för de anställda i alla fall.

När vi med hjälp av vår skattepolitik förverkligat solidaritetens och socialismens samhälle kan alla tillgängliga resurser läggas på de nödvändigaste utgifterna, framför allt då statligt och kommunalt partistöd. Att mitt eget parti, som åstadkommit allt detta, erhåller några extra dusörer utöver dem som naturligt nog ändå utgår därför att vi är störst och bäst, får man givetvis förutsätta.

En dum tidning som heter Blandaren föreslog för många år sedan att man borde sänka antalet rätt räknade tal i studentmatematiken för godkänt betyg till inget. Det var, om jag fattade det rätt, ett skämt, men i så fall ett ovanligt enfaldigt sådant. Man skojar inte ostraffat med vårt partis viktigaste utbildningspolitiska ambitioner. När vi socialdemokrater, som jag hoppas snart, kommer att fastslå att vi inte skall vika förrän vi sänkt antalet kronor som blir över till den enskilde av varje löneökning och extraknäck till ingen, skall alla veta att det inte är skämt utan blodigt allvar.

Matti Häggström

Med detta häfte av tidskriften följer ett inbetalningskort
avseende prenumerationsavgiften **60:– kronor för år 1980.**
(Prenumerationspris för pensionärer: **50:–**).